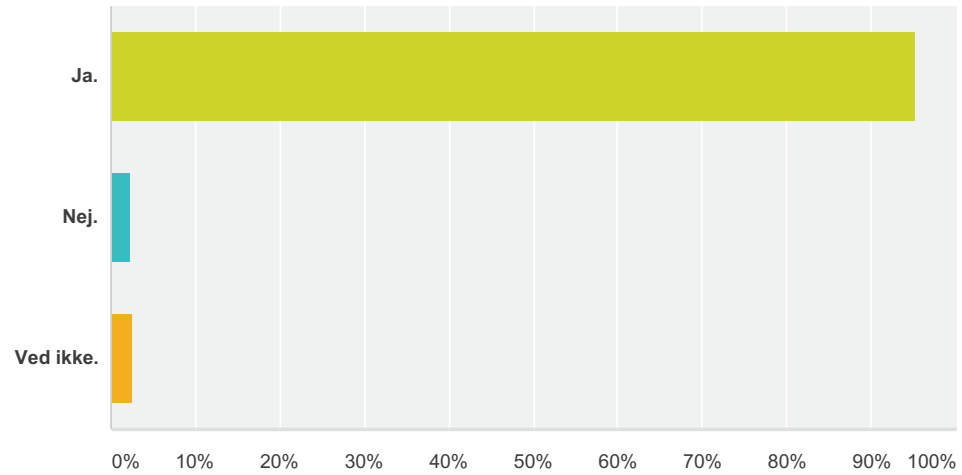

Q1 Har du eller har du haft en psykisk sygdom?

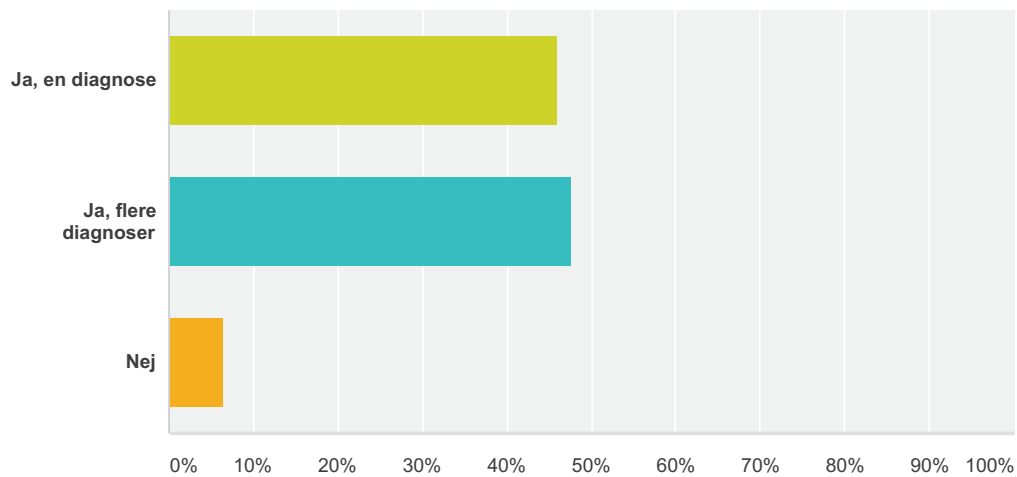
Besvaret: 956 Sprunget over: 0

Svarvalg	Besvarelser	
Ja.	95,29%	911
Nej.	2,20%	21
Ved ikke.	2,51%	24
I alt		956

Q2 Har du fået stillet en diagnose på din psykiske sygdom?

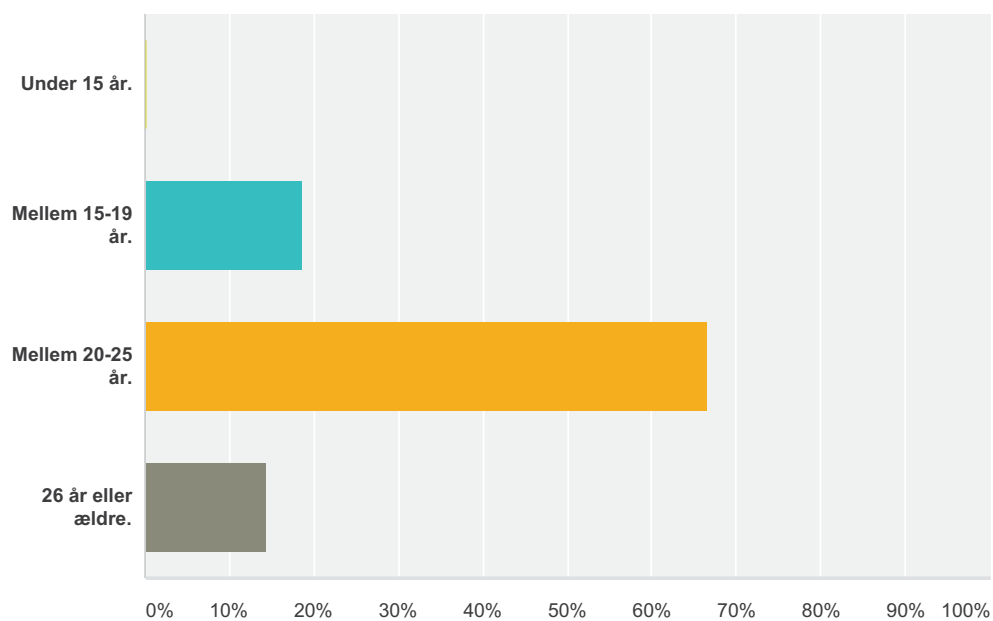
Besvaret: 899 Sprunget over: 57

Svarvalg	Besvarelser
Ja, en diagnose	45,83% 412
Ja, flere diagnoser	47,61% 428
Nej	6,56% 59
I alt	899

Q3 Hvor gammel er du?

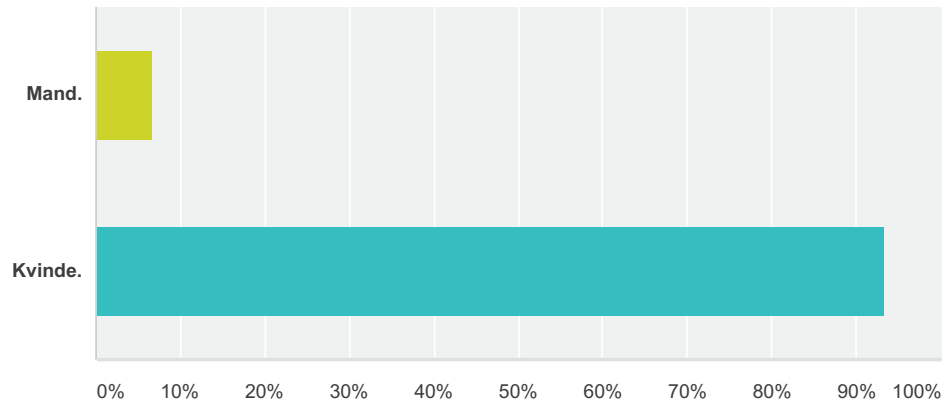
Besvaret: 894 Sprunget over: 62

Svarvalg	Besvarelser
Under 15 år.	0,22% 2
Mellem 15-19 år.	18,68% 167
Mellem 20-25 år.	66,67% 596
26 år eller ældre.	14,43% 129
I alt	894

Q4 Hvad er dit køn?

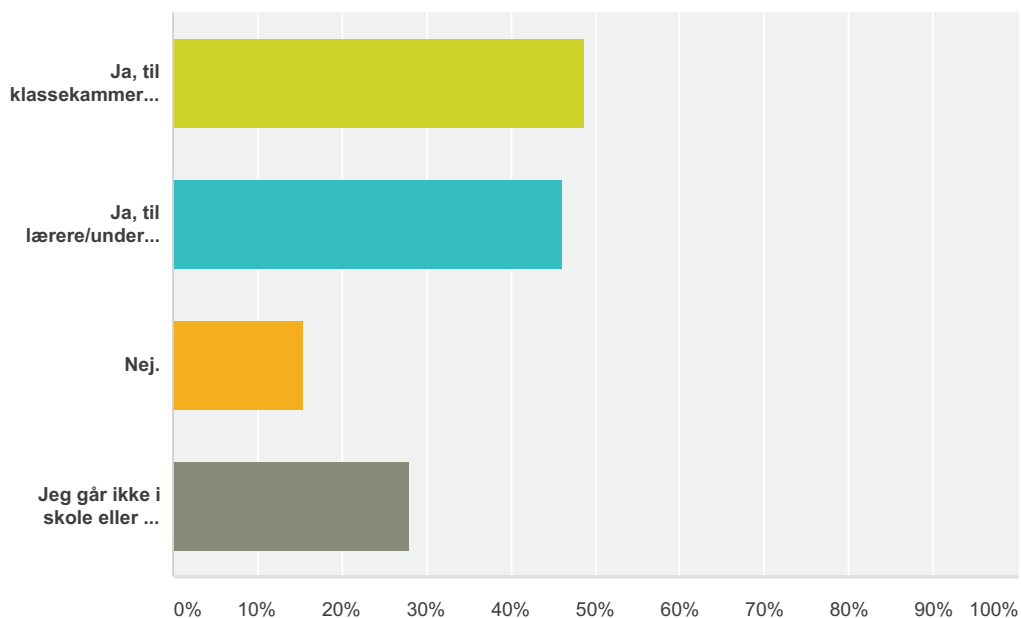
Besvaret: 760 Sprunget over: 196

Svarvalg	Besvarelser	
Mand.	6,58%	50
Kvinde.	93,42%	710
I alt		760

Q5 Har du fortalt om din psykiske sygdom på din skole eller uddannelsesinstitution? (Vælg gerne flere svar)

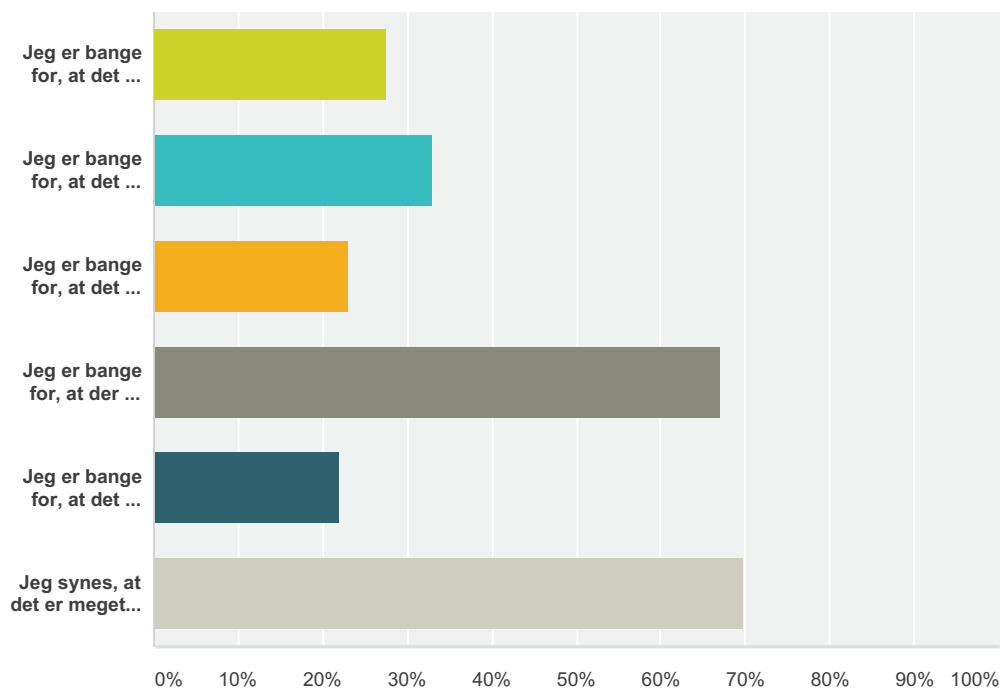
Besvaret: 745 Sprunget over: 211

Svarvalg	Besvarelser
Ja, til klassekammerater/studerende.	48,59% 362
Ja, til lærere/undervisere.	46,04% 343
Nej.	15,44% 115
Jeg går ikke i skole eller på en uddannelsesinstitution	27,92% 208
Respondenter i alt: 745	

Q6 Hvad er grunden til, at du ikke har fortalt om din psykiske sygdom på din skole eller uddannelsesinstitution? (Vælg gerne flere svar)

Besvaret: 109 Sprunget over: 847

Svarvalg	Besvarelser
Jeg er bange for, at det vil skade forholdet til min klasse/hold.	27,52% 30
Jeg er bange for, at det vil blive brugt imod mig	33,03% 36
Jeg er bange for, at det vil skade forholdet til mine venner	22,94% 25
Jeg er bange for, at der vil blive set anderledes på mig som person	66,97% 73
Jeg er bange for, at det vil skade forholdet til mine undervisere.	22,02% 24
Jeg synes, at det er meget privat og ikke vedkommer andre.	69,72% 76
Respondenter i alt: 109	

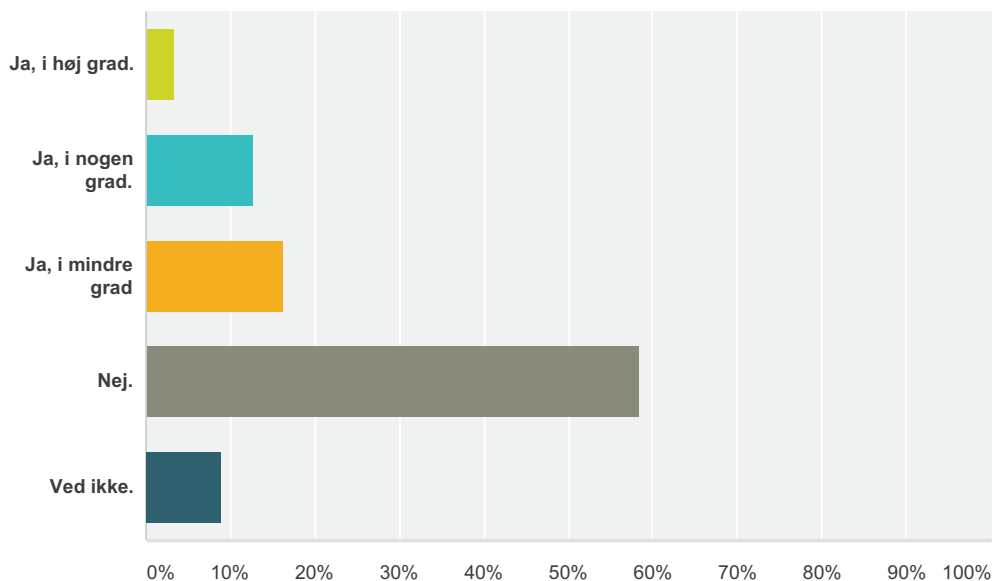
Nr.	Andet (angiv venligst)	Dato
1	Jeg har ikke diagnosen længere.	02-02-2015 22:20
2	Er bange for at folk vil de mig som opmærksomhedskrævende, hvilket bestemt ikke er min hensigt, derfor undlader jeg bare at bringe emnet op. Mine tætteste venner/veninder ved det, hvilket egentlig er nok for mig	02-02-2015 00:54
3	Det var som regel ikke relevant, og de gange det var gik jeg hos en skolepsykolog.	01-02-2015 23:23
4	Jeg ønskede ikke at blive behandlet anderledes pga det	01-02-2015 21:58
5	Jeg har andre venner og veninder udenfor skolen som jeg man dele det med.	01-02-2015 19:40

EN AF OS: Unge-undersøgelse

6	Synes det er pinligt	01-02-2015 19:33
7	Jeg har ikke længere sygdommene.	01-02-2015 14:07
8	Mit gymnasie vidste det, og det forhindrede mig i at tage på udveksling, da rektoren mente, at det ikke ville være godt at sende en med psykiske lidelser afsted. Derfor vælger jeg ikke at fortælle det på min nuværende uddannelse	01-02-2015 12:40
9	Jeg vil ikke have medlidenhed eller opfattes som svag	01-02-2015 12:10
10	Det er irrelevant, da jeg har været rask i flere år.	01-02-2015 10:31
11	Jeg har lidt i perioder rigtig meget af angst. Og har kun været på studie i et halvt år, så synes ikke at jeg er kommet så tæt på nogen endnu, til at kunne dele det.	01-02-2015 00:15
12	Jeg er bange for at det vil have konsekvenser for min uddannelse	31-01-2015 23:46
13	Jeg er fjernstuderende så har ikke meget at gøre med mine medstuderende. Har ikke fundet det relevant at dele med lærerne	31-01-2015 21:07
14	Jeg vil ikke grines af igen som på tidligere skole	31-01-2015 17:51
15	Jeg havde en depression, men har ikke længere en. Derfor giver det ikke mening at fortælle om det. Da jeg havde depression vidste min studievejleder det på mit daværende uddannelsessted. Desuden er det for dårligt, at man ikke kan gå videre fra dette spørgsmål uden at vælge et af jeres foreslåede svar. Jeg synes ikke, at nogle af mulighederne passer på mig.	29-01-2015 14:44
16	Jeg har ikke noget imod at være åben om det, det har jeg tidligere været, men det er ikke relevant at fortælle det til min nuværende klasse.	28-01-2015 20:33
17	Jeg har kun gået på skolen et par uger og kender endnu ikke mine medstuderende særligt godt. Derfor har jeg ikke fortalt noget til nogen endnu.	28-01-2015 17:19
18	Vil ikke kigges på som en "lost puppy" Kan selv, vil selv	28-01-2015 16:52
19	Jeg har før oplevet det ikke blev taget seriøst og derfor siger jeg det fx ikke på min nuværende uddannelse. Vil gerne snakke om det, især for at gøre folk klogere. Men ofte lytter de heller ikke. Så nu har jeg opgivet at snakke om det.	28-01-2015 16:26

Q7 Gør din skole eller uddannelsesinstitution noget særligt for at skabe åbenhed om psykisk sygdom? (Hvis du ikke går i skole eller på en uddannelse lige nu, så tænk tilbage på dine erfaringer derfra).

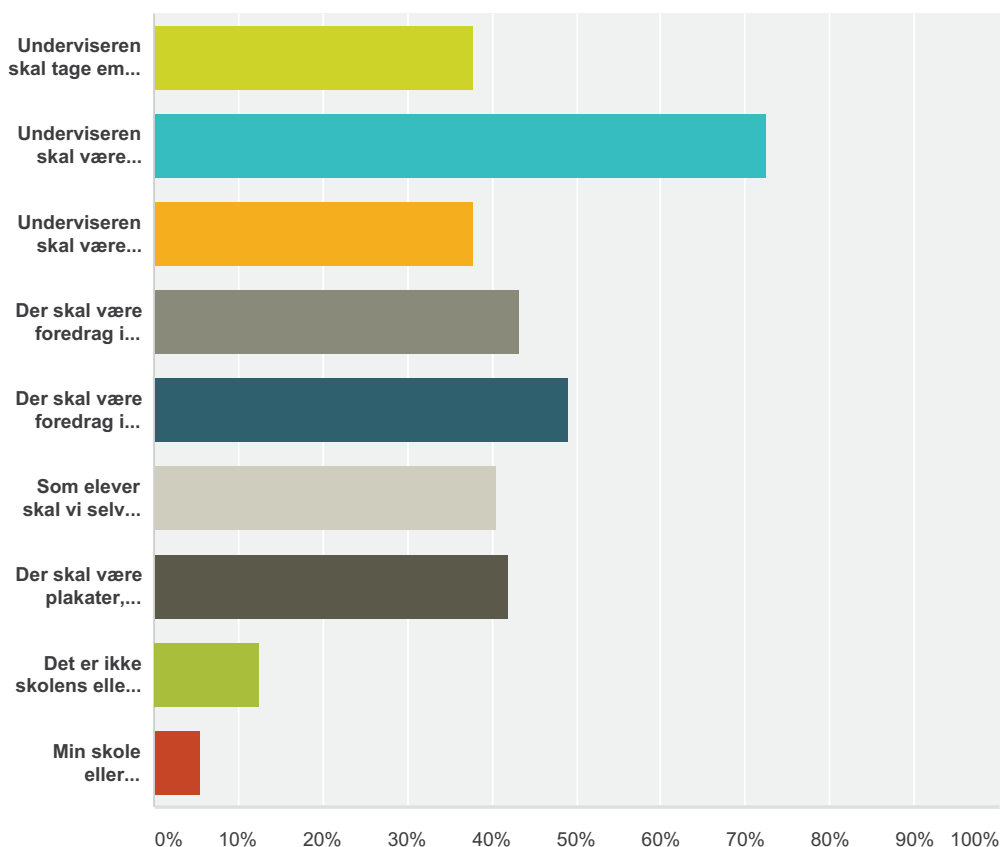
Besvaret: 727 Sprunget over: 229

Svarvalg	Besvarelser	Antal
Ja, i høj grad.	3,30%	24
Ja, i nogen grad.	12,79%	93
Ja, i mindre grad.	16,37%	119
Nej.	58,46%	425
Ved ikke.	9,08%	66
I alt		727

Q8 Hvad skal der til for, at det bliver lettere at tale om psykisk sygdom på din skole eller uddannelsesinstitution? (Hvis du ikke går i skole eller på en uddannelse lige nu, så tænk tilbage på dine erfaringer derfra). (Vælg gerne flere svar)

Besvaret: 690 Sprunget over: 266

Svarvalg	Besvarelser
Underviseren skal tage emnet op som led i undervisningen og fortælle om psykisk sygdom.	37,83% 261
Underviseren skal være opmærksom på elever, som har det psykisk dårligt og støtte dem til at få hjælp.	72,46% 500
Underviseren skal være opmærksom på elever, som har det psykisk dårligt og hjælpe dem til at få talt med klassen/holdet om det.	37,83% 261
Der skal være foredrag i undervisningen, hvor en person, der har eller har haft en psykisk sygdom fortæller om sine erfaringer.	43,19% 298
Der skal være foredrag i undervisningen, hvor en fagperson (fx psykiater, psykolog) fortæller om psykisk sygdom og mulighederne for behandling.	49,13% 339

EN AF OS: Unge-undersøgelse

Som elever skal vi selv være åbne og tale om psykisk sygdom i pauserne og fortælle om egne oplevelser og erfaringer.	40,58% 280
Der skal være plakater, postkort, brochurer og andet oplysningsmateriale tilgængeligt på stedet.	42,03% 290
Det er ikke skolens eller uddannelsesinstitutionens opgave at skabe åbenhed om psykisk sygdom.	12,61% 87
Min skole eller uddannelsesinstitution har allerede gjort det let at tale om psykisk sygdom.	5,36% 37
Respondenter i alt: 690	

Nr.	Andet (angiv venligst)	Dato
1	Jeg tror ikke det er sandsynligt eller meningen at undervisningstiden på AU, hvor jeg går, bliver brugt på oplysning om psykisk sygdom. Til gengæld tror jeg ikke-obligatoriske tiltag uden for undervisningen vil være realistisk og samtidig være en stor hjælp til studerende med psykiske vanskeligheder, som mig selv.	09-02-2015 14:01
2	Månedlig evaluering. Fx. på min nye skole har vi uddannelsesplan, hvor lærer og jeg snakker om hvordan det går, hvad der kan gøres bedre, om jeg har brug for hjælp. Hver 5. uge har vi en aftale. Ved min første samtale spurgte læreren mig allerede om, hvorvidt jeg kendte til begreberne introvert/extrovert, og det har altså stor betydning i forhold til min indlæring, fordi jeg lærer anderledes.	08-02-2015 13:49
3	Jeg læser til sygeplejerske og vi har allerede en hel del om psykisk sygdom i undervisningen. Men da det omhandler sygdomslære og er ud fra et sundhedsfagligt synspunkt, er der ikke åbenhed om hvordan det er som studerende at have en psykisk sygdom. Der er ikke åbenhed, forståelse eller oplysning om, at det at være psykisk syg, men min de er i sygeplejerske-patient relation, hvor de fleste har et andet set briller på, end de måske ville have til en person som de ikke står i relation til som sygeplejerske.	03-02-2015 14:59
4	Jeg synes som sådan ikke det er skolens ansvar at informere om med mindre det er fordi det er noget der går ind og skaber problemer i "klassen" eller for den syge at gennemføre uddannelsen, og der bør underviserne være med til at hjælpe i sådan en situation.. Men det er voksne mennesker som går på de fleste uddannelser, derfor er det også mennesker med ansvar for dem selv og deres uddannelse..	02-02-2015 22:30
5	Det skal være nemmere at tale/oplyse med en vejleder eller underviser om ens psykiske sygdom. Evt som et samarbejde i behandlingen.	02-02-2015 21:15
6	Jeg læser til pædagog og her er i henhold til faget, stor åbenhed omkring psykisk psydom. Der ligger brochurer fra En Af Os i kantinen.	02-02-2015 18:51
7	Jeg ville aldrig fortælle åbent om det til folk, jeg ikke kender.	02-02-2015 18:13
8	I folkeskolen synes jeg, at der burde tales åbent om det. Der skal være fokus på psykisk sygdom helt generelt, når børnene netop stadig er unge, så ikke det er 'farligt'. Når man når til ungdomsuddannelse og videregående uddannelser, synes jeg ikke at der skal bruges tid på det i undervisningen, medmindre der selvfølgelig er et konkret problem i klassen..	02-02-2015 16:56
9	Jeg mener at det må være på til den enkelte at vurdere hvor vidt man ønsker at medstuderende samt undervisere skal vide noget om det eller ej.	02-02-2015 13:02
10	Det er ikke svært at tale om det for mig	02-02-2015 12:49
11	Vigtigt at vide, at der er en person på skolen (lærer eller lignende), der er villig til at hjælpe, når man selv bliver modig nok til at bede om hjælpen. Fik selv en svær depression på 1. år i gymnasiet. At mærke den kæmpe opbakning til at få mig sygemeldt, opfølgning/ kontant under sygemeldingen og endelig enorm støtte til at komme tilbage i klassen - både socialt og dagligt, var afgørende for, at jeg fik en fantastisk gymnasietid. Her var både lærere og skoleleder helt unikke! (Aalborg Handelsgymnasium, Turøgade)	02-02-2015 09:46
12	På en voksen udannelse som VUC synes jeg ikke det er skolens opgave at sprede åbenhed om psykiske sygdomme/problemer, men støtte de elever der må lide under dem. Folkeskolerne måtte derimod godt tage dem op på lige fod med mobning.	02-02-2015 07:54
13	Synes ikke det skolens ansvar med bare folk som helhed. Man burde vel bare lade værd at kalde det en psykisk sygdom og fjerne diagnose Danmark, så fjerner man fokus. Og lærer måske at accepterer forskelligheder ligesom nogen eks er rødhåret, andre er dårlige til idræt mm. Så der nogen der ikke er gode til at klare alt perfekt mentalt	02-02-2015 00:57

EN AF OS: Unge-undersøgelse

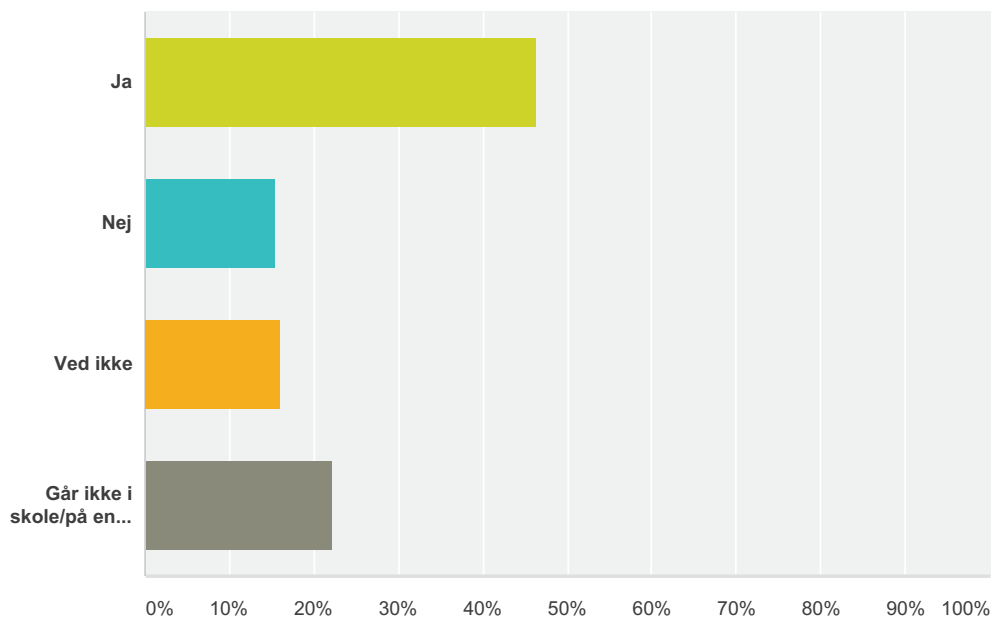
14	Det er svært at svare på hvad der skal til, har selv oplevet at det er svært for jævnaldrende at forstå, og mange ved ikke hvad de skal sige eller gøres, hvis man fortæller det. Og sagen er at de skal være dem selv og spørge ind eller bare lytte hvis de er komfortabel ved det. Ellers skulle de fortælle personen at de synes det er skræmmende fordi de ikke forstår det. Jeg var tit bange for at fortælle det, fordi jeg vidste at personen ville ligne et spørgsmålstegn, og det ville sætte dem i en dårlig position.	01-02-2015 23:59
15	Der er kæmpe forskel på hvor stort et ansvar en uddannelsesinstitution er alt efterom det fx er en folkeskole eller et universitet for voksne mennesker. Valgmulighederne her er dårlige.	01-02-2015 23:25
16	På universitetet er det svært at pålægge undervisere at gøre noget aktivt, eftersom de har meget lidt kontakt med de studerende. Det er i højere grad studievejledere og studieadministrationen der skal håndtere det, og det sker kun i meget lille udstrækning.	01-02-2015 23:17
17	Information om mentorordninger og SPS skal være mere tilgængelige i eksempelvis distrikpsykiatrien, ungehuset, kæmperne, wattar centeret. Jeg har oplevet at mange psykisk syge ikke er opmærksomme på hvor mange muligheder de i virkeligheden har for at få støtte til at tage en uddannelse.	01-02-2015 22:50
18	Der skal være materiale til rådighed for undervisere og studerende om læring for psykisk anderledes personer.	01-02-2015 21:41
19	Jeg ved ikke om jeg synes man skal tale om det på den måde som i angiver... Det er en meget privat sag. Men midt løsere fraværs system kunne være fantastisk, da det for mig ofte er en kamp at komme i skole (spiseforstyrrelse) men jeg vil jo gerne færdiggøre 3.g. Hvis fraværsræset ikke var så.. Ja 'vigtigt' eller hvad man skal sige, ville det være fantastisk!	01-02-2015 18:45
20	Jeg går på pædagoguddannelsen og dette er grunden til at jeg finder det relevant at skabe større åbenhed her. vi som pædagoger bør blive en del af omsorgen, og den udadtillige kommunikation når det gælder psykisk sygdom, for det handler ikke altid om hvad en psykolog kan se af tegn, men også hele den sociale sammenhæng.	01-02-2015 16:45
21	Personer med psykiske problemer skal ikke udstilles som aber. Hvis de gerne vil have hjælp til at forklare det til medstuderende, ville det nok være fint hvis lærer mv. hjælp, ellers er det reelt set kun lærerene der behøver at have kendskab til det, så de ikke sætter eleven under unødvendig pres.	01-02-2015 15:01
22	Da jeg går på universitetet, ville jeg syntes at det var mærkeligt hvis der var fokus på psykisk såvel som fysisk sygdom	01-02-2015 10:36
23	Århus Universitet, har en præst, som man kan tale med. Men måske skulle de stå klar med flere psykologer, som kan være til hjælp og som er gratis, da mange studerende ikke har råd til at gå til psykolog, selvom mange går rundt og har brug for det. I Rusugen kunne der godt være mere fokus på, at der rent faktisk er en præst man kan snakke med hvis man har det hårdt i en periode.	01-02-2015 00:17
24	Der skal snakkes om åbenhed generelt - ellers vil det belaste mig som sidder med en sygdom, og jeg vil føle mig lettere udstillet. Åbenhed om psykisk sygdom skal kombineres med undervisning i at tale åbent om alle tabuer - ting som homoseksualitet, ensomhed, popularitet, misbrug, vold, god klasserumskultur, hvordan det påvirker en person at være "lidt" udenfor, at blive drillet og snakket om i en klasse. Og så skal psykisk sygdom selvfølgelig også på tapetet, og der skal undervises i, hvordan det at være syg, er det samme, lige meget om det er psykisk eller fysisk.	31-01-2015 18:45
25	Mange af tingene tænker jeg er mest relevant i grundskolen/gymnasiet, det er svært at forestille sig det samme på videregående uddannelser, der handler det mere om studievejledning mv.	31-01-2015 13:59
26	Jeg går på universitetet, hvor undervisere og studerende ikke har noget forhold eller kender hinanden, derfor er der heller ikke opmærksomhed omkring den enkelte studerendes psykiske tilstand	31-01-2015 13:25
27	Ønskes større forståelse for psykisk syge på uddannelses	31-01-2015 12:06
28	På min uddannelse er der meget undervisning i psykiske sygdomme men fordommene får lov af leve og underviserne underbygger dem som oftest.	31-01-2015 11:17
29	Jeg synes ikke, at det er et større problem at snakke om psykiske sygdomme på skolen, end det er alle andre offentlige steder. I mine øjne er problemet, at folk ikke anerkender psykiske sygdomme som rigtige sygdomme. Hvis nogle har brækket benet, forstår folk hvad det er der foregår. Hvis man siger at man har en depression, siger folk "Du bliver bare nødt til at tage dig sammen". Det er nogenlunde ligeså effektivt som at sige til en blind at de skulle tage at se sig for. Man bør fortælle om psykiske sygdomme i folkeskolen, men ikke på højere uddannelser.	29-01-2015 14:50

EN AF OS: Unge-undersøgelse

30	Jeg synes at det er en god idé med foredrag, materiale, osv. til folkeskoler, efterskoler, etc. Til gengæld synes jeg ikke lærene skal forpligtes til at lave undervisning om psykisk sygdom, det er nok at de bare er forstående overfor de individer som er påvirket af det, og sørger for at der er en god forståelse for det på holdet/l klassen. - Jeg går selv på et hold hvor mange af dem som er der har været i kontakt med psykisk sygdom, så lige i mit tilfælde, synes jeg ikke at der er brug for materiale og foredrag.	29-01-2015 11:19
31	Det er ikke deres ansvar, men det ville være rart hvis de gjorde noget for sagen	29-01-2015 07:44
32	Jeg går på universitetet, hvor der alt andet lige gælder nogle andre spilleregler - man er et andet sted. Folkeskoler og gymnasier er en helt anden snak!	29-01-2015 00:39
33	Jeg har selv tænkt, at det ville være positivt hvis der var timer/undervisning hvor der blev talt om psykisk sygdom - enten fra professionelle eller personer som selv har en psykisk lidelse. Jeg ville selv ønske, at jeg var i stand til at stille mig op og hjælpe andre i samme situation (Hvilket jeg dog ikke kan, pga. social angst)	29-01-2015 00:30
34	Der skulle være en person ansat, ligesom studievejledere, til at udbrede viden og afmystificere psykisk sygdom. Der skal være et på selve uddannelsen, hvor man kan henvende sig, hvis man selv har problemer eller kender én, men ikke ved hvordan man skal støtte ham/hende.	28-01-2015 22:41
35	Jeg tror udover dette at det er vigtigt at VI som lider af en psykisk sygdom er åbne omkring det og viser at vi ønsker dialogen!	28-01-2015 22:24
36	Det kommer meget an på uddannelsen. Der er grænser for hvor meget omgivelserne behøver at vide, alt efter hvilken person og hvilke problemer personen har. Personligt har jeg tidligere valgt, at informere om min ADHD, til alle i klassen + lærer, da gentagende lyde er voldsomt generende for mig. Det kan være gentagende klik med en kuglepen eller lign.	28-01-2015 19:51
37	kommer an på uddannelsessted. Synes klart at folkeskoler og gymnasier skal have fokus på dette. Jeg går på universitetet nu og synes ikke de skal gøre noget aktivt for at fortælle/undervise omkring psykisk syge. Jeg synes dog de skal være i stand til at tage hensyn til den psykiske syge hvis denne har særlige behov.	28-01-2015 19:43
38	Da jeg går på universitetet hvor vi ikke decideret har lærer og vi tit er 65 mennesker til forelæsningserne er det jo rimeligt svært for underviserne at være opmærksomme på alle eleverne. Så på fx uni, synes jeg at folk med psykiske problemer, som gerne vil have at de andre elever skal være oplyste om psykiske sygdomme, skal snakke med underviseren/ene om mulighed for nogle oplæg for klassen om psykiske sygdomme, hvor man inviterer nogen udefra til at komme og fortælle.	28-01-2015 19:04
39	Som elev/studerende med en psykisk sygdom skal vi ikke tvinges til at tale åbent om det eller holde foredrag. Men hvis man gerne vil og har overskud til det, syntes jeg det helt klart skal være en mulighed!	28-01-2015 18:46
40	Studenter organisation som Rækværk AAU der hjælper folk med psykisk eller fysisk funktions nedsættelse	28-01-2015 17:23
41	Jeg fik min psykolog til at fortælle min klasse om min lidelse. Jeg var ikke selv til stede, og det var rigtig rart, at jeg ikke selv behøvede at forklare mig.	28-01-2015 17:01
42	Det skal fremgå klart af hjemmesider mv., hvor man kan søge hjælp.	28-01-2015 16:58
43	Det skal være tydeligt, hvor man kan gå hen og få hjælp, når ens psykiske sygdom gør det sværere at være under uddannelse. Eksempelvis ved at sørge for at stille vejledere til rådighed, der kan hjælpe med at tage debatten om, hvordan man snakker om studiekammerater og undervisere - ligesom det skal være lettere at få overblik over, om man kan få dispensation eller andet, når det er særligt svært.	28-01-2015 16:37
44	Jeg har altid selv været meget åben, hvilket jeg ofte synes har gjort tingene lettere og skabt bedre forståelse. Desværre føler jeg ikke selve underviserne ved nok om hvordan man griber det an og at der bliver hjulpet nok, hvis det fx påvirker ens praktikker. I spørgsmål 8. vil jeg bare sige at jeg heldigvis havde en jeg kendte i forvejen der var socialvejleder på skolen, som jeg gik til og har fået rigtig meget hjælp af. Føler ikke jeg har fået samme hjælp fra underviseren. De har faktisk på et tidspunkt sagt at jeg ikke burde fortælle om det, da det nok ville hæmme mig og gøre folk fik et forkert syn på mig.	28-01-2015 16:36
45	Jeg går på universitetet, og mener ikke at det er deres opgave at oplyse/det passer ikke ind i uddannelsesstrukturen på et universitet - Ovenstående svar henvender sig folkeskole og ungdomsuddannelser.	28-01-2015 16:35
46	Jeg går på universitetet og mener derfor ikke, at det er det enkelte studies opgave at sætte emnet på dagsordenen. Derimod ville det være fint hvis der var et fælles arrangement for hele eller dele af universitetet.	28-01-2015 16:30
47	Skolen skal medvirke til at skabe åbenhed, fx ved ikke at udstille nogen som får ekstra hjælp (fx sps, handicapsu, særlige ordninger), men i stedet skabe en dialog og hjælpe med at forklare hvorfor nogen kan have brug for særlige vilkår	28-01-2015 16:18

Q9 Ville du selv ønske, at en lærer/studievejleder på din skole, blev opmærksom på dine psykiske problemer og tog initiativ til at tale med dig?

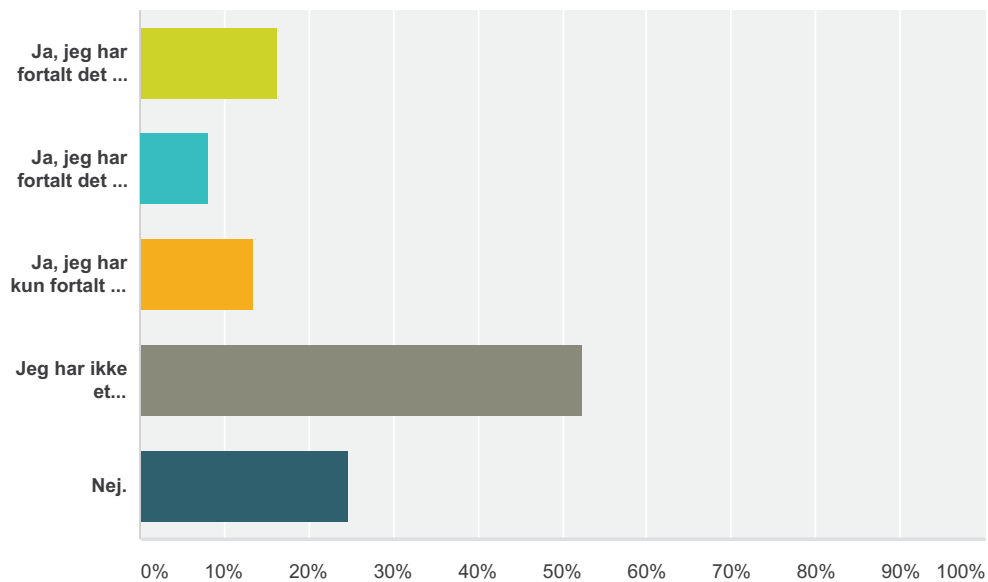
Besvaret: 682 Sprunget over: 274

Svarvalg	Besvarelser
Ja	46,33% 316
Nej	15,40% 105
Ved ikke	16,13% 110
Går ikke i skole/på en uddannelse	22,14% 151
I alt	682

Q10 Har du fortalt om din psykiske sygdom på dit job/studiejob? (Vælg gerne flere svar)

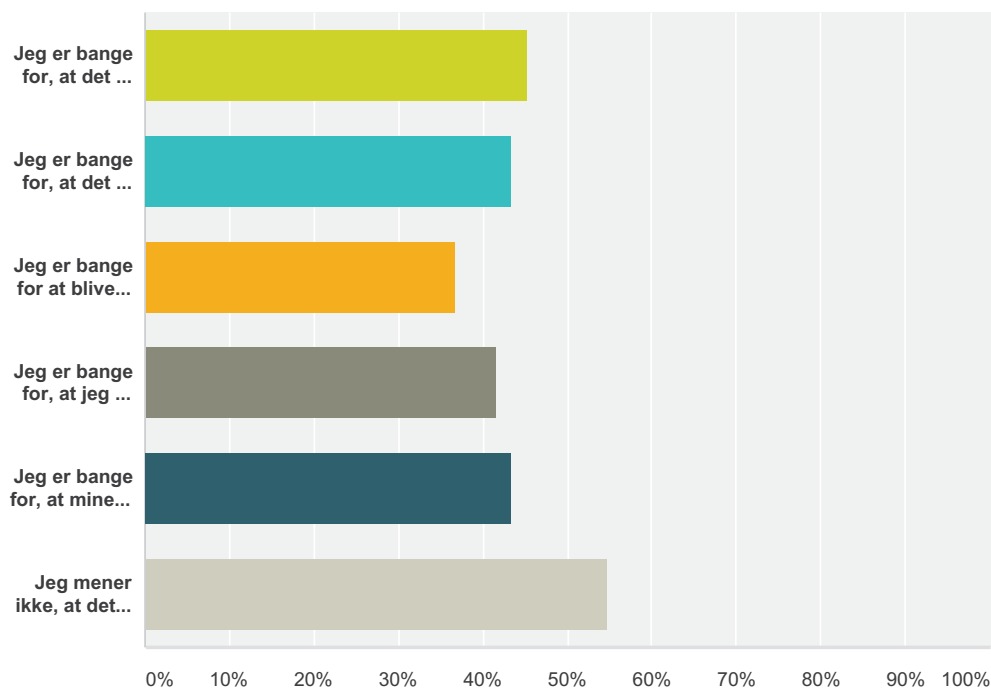
Besvaret: 679 Sprunget over: 277

Svarvalg	Besvarelser	Antal
Ja, jeg har fortalt det til min leder.	16,35%	111
Ja, jeg har fortalt det til mine kolleger.	8,10%	55
Ja, jeg har kun fortalt det til få nære kolleger.	13,40%	91
Jeg har ikke et job/studiejob.	52,43%	356
Nej.	24,59%	167
Respondenter i alt: 679		

Q11 Hvad er grunden til, at du ikke har fortalt om din psykiske sygdom på dit job/studiejob? (Vælg gerne flere svar)

Besvaret: 152 Sprunget over: 804

Svarvalg	Besvarelser
Jeg er bange for, at det vil skade forholdet til min leder.	45,39% 69
Jeg er bange for, at det vil skade forholdet til mine kolleger.	43,42% 66
Jeg er bange for at blive fyret.	36,84% 56
Jeg er bange for, at jeg får mindre ansvar.	41,45% 63
Jeg er bange for, at mine kolleger vil vise unødvendigt hensyn.	43,42% 66
Jeg mener ikke, at det er vigtigt, at min leder og mine kolleger kender til min psykiske sygdom.	54,61% 83
Respondenter i alt: 152	

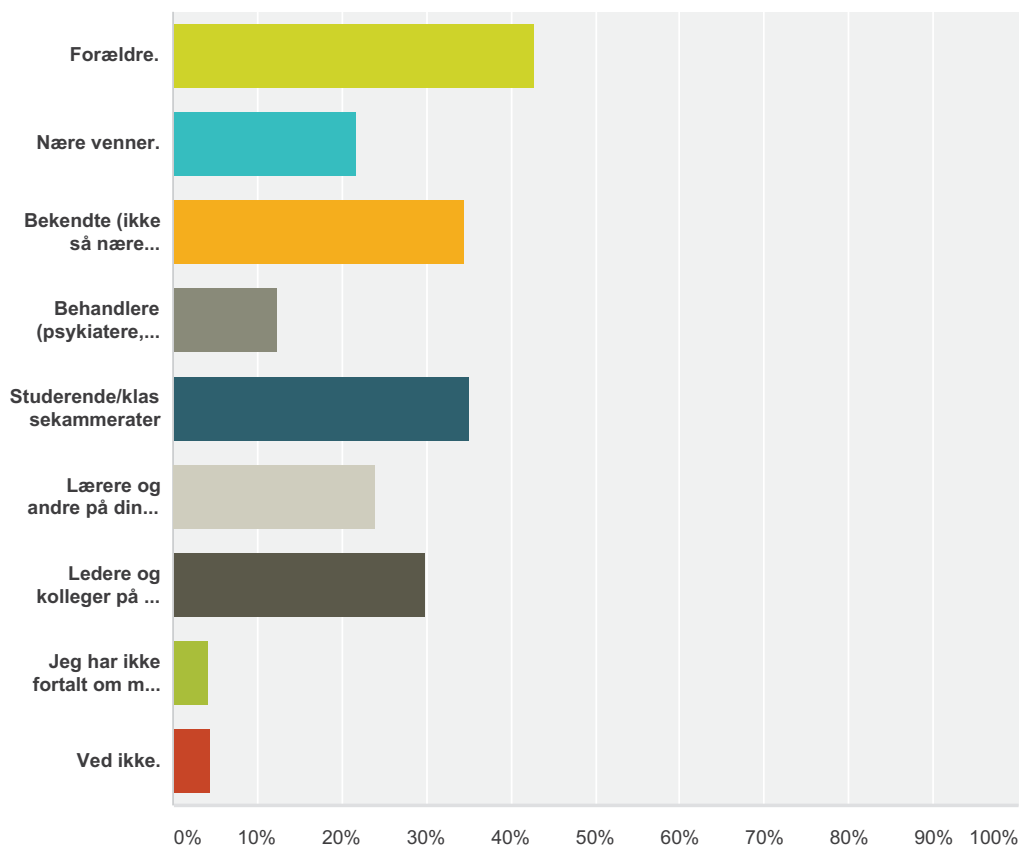
Nr.	Andet (angiv venligst)	Dato
1	Har ikke et job.	10-02-2015 14:55
2	Jeg lever ikke længere op til diagnosen og fortæller det derfor kun til folk, der kommer tæt på mig som en del af min livshistorie, ellers finder jeg det ikke relevant at tale om	09-02-2015 20:31
3	Hvis man taler med en psykolog/psykiater og har styr på det, synes jeg ikke, det er nødvendigt at fortælle Gud og hvermand om private sager.	02-02-2015 18:14
4	Det føles som om at det er en for personlig information at dele, i forhold til hvordan jeg er tilknyttet til min arbejdsplads (vikar/ferieafløser).	01-02-2015 22:51

EN AF OS: Unge-undersøgelse

5	De vil nok se på mig anderledes	01-02-2015 11:41
6	Jeg er bange for at det vil blive brugt i mod mig	31-01-2015 23:49
7	Jeg er bange for at de er super ligeglade, eller i akt fald ignorerer det anstrengt og akavet.	31-01-2015 22:39
8	Jeg vil gerne komme videre og ikke hænge fast i en sygdom, jeg havde	31-01-2015 14:12
9	Jeg har ikke været i en situation hvor jeg synes det havde relevans at de vidste det. Jeg fortæller kun folk om min lidelse hvis jeg synes der er grund til det..	31-01-2015 13:59
10	Jeg er bange for at det bliver brugt imod mig hvis jeg laver ens fejl.	31-01-2015 11:19
11	Jeg er tidligere blevet fyret, fordi min leder fandt ud af, at mine sygedage skyldtes angst og depression, og af frygt for at dette skal ske igen, har jeg ikke fortalt om det til nogen fra mit nuværende studiejob.	29-01-2015 11:49
12	Ikke når det kun er har været fritidsjobs	28-01-2015 20:47

Q12 Hvem synes du, det er/har været sværest at tale med om din psykiske sygdom? (Vælg minimum én og højst to af følgende svarmuligheder)

Besvaret: 672 Sprunget over: 284

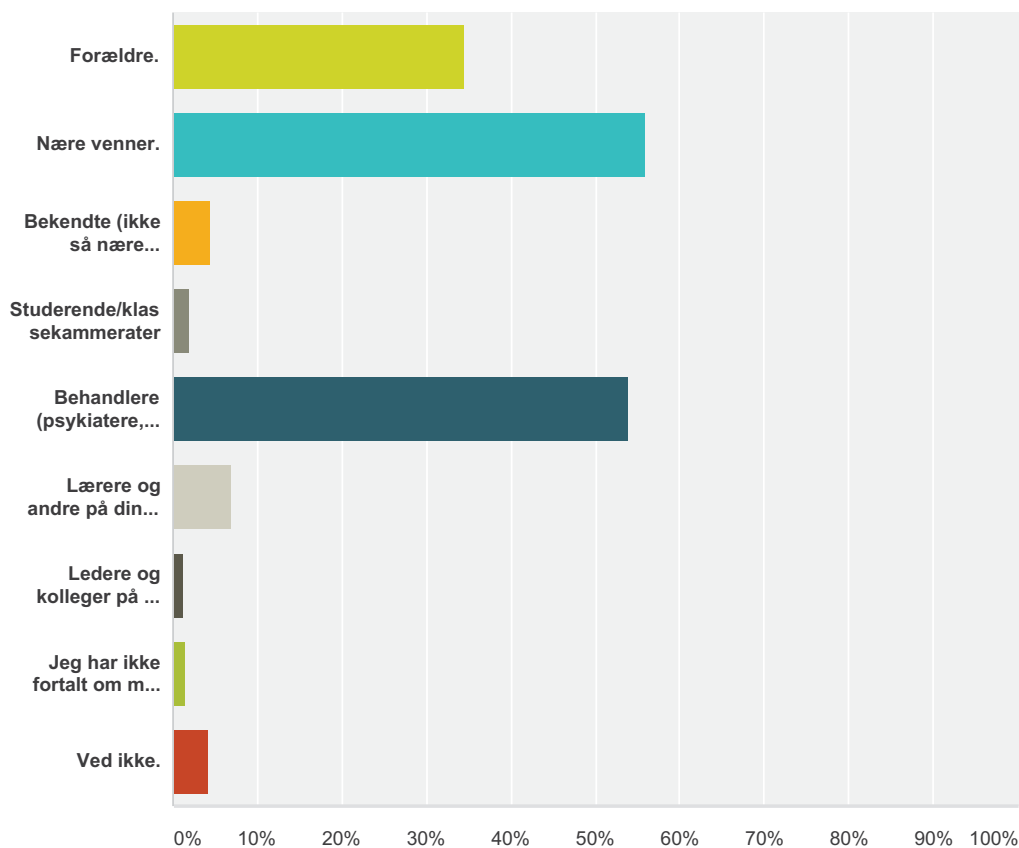

Svarvalg	Besvarelser
Forældre.	42,86% 288
Nære venner.	21,73% 146
Bekendte (ikke så nære venner).	34,52% 232
Behandlere (psykiatere, psykologer, læger, og andre).	12,35% 83
Studerende/klasssekammerater	34,97% 235
Lærere og andre på din skole eller uddannelsesinstitution.	24,11% 162
Ledere og kolleger på din arbejdsplads.	29,91% 201
Jeg har ikke fortalt om min psykiske sygdom.	4,17% 28
Ved ikke.	4,32% 29

Respondenter i alt: 672

Q13 Hvem har været de bedste at tale med om din psykiske sygdom? (Vælg minimum én og højst to af følgende svarmuligheder)

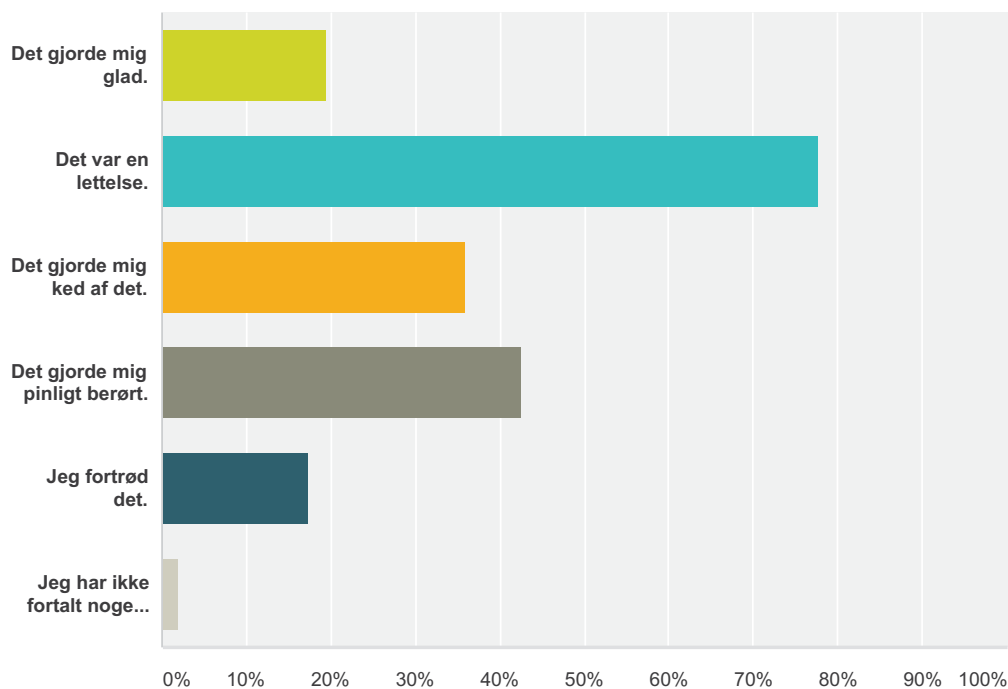
Besvaret: 663 Sprunget over: 293

Svarvalg	Besvarelser
Forældre.	34,54% 229
Nære venner.	55,96% 371
Bekendte (ikke så nære venner).	4,37% 29
Studerende/klassekammerater	1,96% 13
Behandlere (psykiatere, psykologer, læger).	53,85% 357
Lærere og andre på din skole eller uddannelsesinstitution.	6,79% 45
Ledere og kolleger på din arbejdsplads.	1,21% 8
Jeg har ikke fortalt om min psykiske sygdom.	1,51% 10
Ved ikke.	4,07% 27
Respondenter i alt: 663	

Q14 Hvordan har du selv haft det i forbindelse med, at du fortalte om din psykiske sygdom? (Vælg gerne flere svar)

Besvaret: 661 Sprunget over: 295

Svarvalg	Besvarelser
Det gjorde mig glad.	19,52% 129
Det var en lettelse.	77,76% 514
Det gjorde mig ked af det.	35,85% 237
Det gjorde mig pinligt berørt.	42,66% 282
Jeg fortrød det.	17,40% 115
Jeg har ikke fortalt nogen om min psykiske sygdom.	1,82% 12
Respondenter i alt: 661	

Nr.	Andet (angiv venligst)	Dato
1	Ikke nogen af delene	09-02-2015 16:56
2	Jeg får en bebrejdselsfølelse, når jeg snakker om mig selv. Samt jeg føler mig ikke værdi..	06-02-2015 17:32
3	At fortælle min familie om min psykiske sygdom har været svært og en lettelse, men ikke en lettelse i sådan en grad som jeg havde håbet på. Det er nemt for mig at tale med mine nære venner om min psykiske sygdom ofte fordi de selv lider af en psykisk sygdom og jeg derfor ikke er bange for at blive dømt eller stigmatiseret på grund af dette. Hvis jeg forsøger at komme ud af min 'comfort-zone' og fortælle personer som jeg ikke står i nær relation til men som jeg af andre årsager føler jeg bliver nødt til at fortælle dem om min tilstand (f.eks. arbejdsgiver, kollegaer, klinisk vejledere, studievejledere) giver det ofte bagslag og jeg bliver mødt med manglende forståelse for min situation og manglende empati. Det gør mig i dén grad ked af det.	03-02-2015 15:04

EN AF OS: Unge-undersøgelse

4	Det var hårdt at vise andre at jeg ikke længere kunne overskue lige så meget som før	02-02-2015 22:41
5	Det kommer an på hvem.. Nogen har jeg det godt med at have fortalt det, nogle er jeg lettet over, nogle fortyder jeg det, hvilket gør mig pinligt berørt og skamfuld.. Det kommer an på reaktion, relationen efter og mange andre ting..	02-02-2015 22:34
6	Det afhæng af hvem jeg talte med det om	02-02-2015 19:51
7	Det gjorde ingen forskel.	02-02-2015 17:24
8	Jeg tror, at der altid vil være stor ambivalens når det drejer sig om anoreksi. Det er en lettelse ikke at skulle bære på det hele helt alene længere. Samtidig ville man ønske, at folk bare ville lade en være fordi man jo ikke vil tage på. Det kan også diskuteres hvorvidt man selv har valgt at fortælle om anoreksien, når den bliver opdaget pga stærk undervægt. Ofte vil man jo ikke selv indse det første lange stykke tid man er indlagt.. Altså er det i højere grad blevet 'afsløret' end 'indrømmet'..	02-02-2015 17:09
9	Det er for det meste en lettelse at få fortalt ud om ens psykiske vanskeligheder, men det er ikke en selvfølge at de personer du snakker med også er åbne, og empatisk. Såvel min egen søster kan ikke "acceptere" at jeg har en diagnose, da hun ikke vil og kan forstå mig. Jeg tror hun ser mig som den dumme lillesøster, der søger opmærksomhed.	02-02-2015 16:57
10	Både og - jeg har oplevet at informationen blev videregivet af folk som jeg troede jeg kunne stole på - informationerne blev videregivet til folk som jeg ikke ønskede skulle have kendskab til mine diagnoser	02-02-2015 13:05
11	Det gav mig mulighed for at bevæge mig fremad og komme videre.	02-02-2015 11:46
12	Taler gerne åbent om mine problemer, fordi de er en del af mig!	02-02-2015 09:49
13	I dagens Danmark er det ikke nemt at have en sygdom som er så specifik og unik for individet og slet ikke en sygdom som ikke kan ses. Der er et stort pres på at man skal være perfekt og velfungerende.	02-02-2015 07:57
14	Jeg havde en rigtig god lære i folkeskolen, uden ham, havde jeg haft det enormt svært i dag. Og det en af de få mennesker, som jeg har følt virkelig har kunne forstå mig. Men ja. Det jo altid en lettelse samtidig ned man fortryder det efterfølgende. For så får man den selvanderkendelse af man ikke er perfekt, og på en måde brydes den glade facade. Så på den måde fortryder jeg altid, når jeg åbner min ikke fuldendte side	02-02-2015 01:02
15	Det gjorde intet for mig, andet end de ville måske tage hensyn. Jeg bliver nødt til at angive svar, og det passer det bedst med at jeg fortøder, da jeg gerne vil have at de ser mig som 'normal'	02-02-2015 00:25
16	Det letter men bringer samtidige ubehagelige virkeligheder frem	01-02-2015 23:20
17	Det har været forskelligt alt efter, hvem jeg har fortalt det til, også ift hvordan udfaldet er blevet.	01-02-2015 21:52
18	Jeg fortryder at jeg har fortalt lidt om mig og mine psykiske sygdomme til folk der ikke er så nære på mig. De har fortalt det til andre der ikke har noget at gøre med mig og det. De ved for meget om mig, som er for dybt, og det er pinligt, for nu er der mange der ved om det, som sidder helt inde i mig. Det er så pinligt og grænseoverskridende.	01-02-2015 18:04
19	Det gavner rigtig meget i min udvikling.	01-02-2015 17:46
20	Det har ikke gjort mig noget	01-02-2015 17:12
21	Fortalte min læge at jeg havde været svagt deprimeret så længe jeg kunne huske og det var blevet slemt de sidste par år. Jeg fik blot besked om at jeg ikke fejlede noget og hun ikke kunne gøre noget da jeg foruden af fulgte alle vejledninger om at træne, spise sundere osv. Følte mig meget magtesløs og viste ikke hvad jeg skulle gøre. Meget svært at beskrive men jeg var ret langt ude den gang, og min læge jeg endeligt åbnede op til, tog mig ikke seriøst. (Til hendes forsvar, tror jeg heller ikke at jeg ud af til ligner en med en depression).	01-02-2015 15:34
22	Det har ikke gjort nogen forskel for mig	01-02-2015 14:43
23	Det gør mig mere rolig at vide at mine omgivelser ved hvordan jeg reagere og hvordan de skal behandle mig. Og åbenbart skal jeg vælge et svar så lettelse er det tætteste vi kommer, på rolig.	01-02-2015 13:17
24	Fortryder det kun på mit gymnasie.	01-02-2015 12:43
25	Det gjorde hverken fra eller til	01-02-2015 12:26
26	Følelserne kom ligesom i etaper. :)	01-02-2015 10:57
27	Både lettet, men også bekymret og flov	01-02-2015 10:02

EN AF OS: Unge-undersøgelse

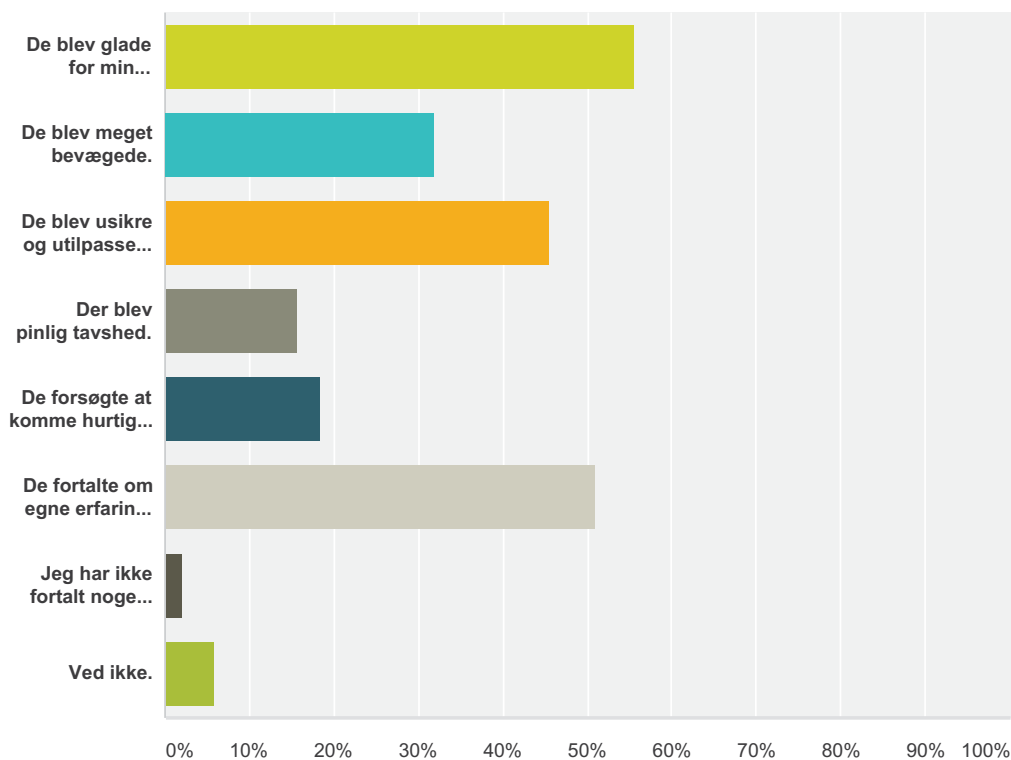
28	Det er en meget blandet oplevelse. Nu har jeg altid haft let ved at snakke om det, fordi jeg har en mor, som er psykisk syg og altid har været meget åben. Jeg forstår dig, hvorfor det kan være svært at snakke med folk, man ikke har en nær reaktion til, fordi mange reagerer ved ikke at vide, hvad de skal gøre, det virker som om, at de bliver ubehageligt tilpas, og det gør situationen svær at være i. Det værste er at nævne det for nogle, som ikke "tror" på psykisk sygdom eller ikke anerkender, at man er syg, fordi de ikke forstår, at man kan gå rundt og virke normalt fungerende og alligevel være syg. Problemet er, at den slags møder ikke er isoleret til en gruppe mennesker, det kan være både bekendte, medstuderende, lærere, ledere osv.	01-02-2015 09:16
29	I starten var det pinligt st fortælle om min OCD, da jeg følte at jeg havde mistet mig selv, og ikke var andet end min psykiske sygdom - men nu taler jeg gerne om det, for at bryde tabuet og skabe mere forståelse for sygdommen. Det er min drøm at komme ud og lave foredrag omkring OCD.	01-02-2015 04:53
30	Er ligeglad	01-02-2015 01:41
31	Det hjælper altid at tale tingene i gennem.	31-01-2015 22:40
32	Det var en mærkelig følelse. Jeg følte mig meget blottet, da jeg åbnede op for nogle af mine inderste følelser og tanker, som jeg havde gemt på i mange år. Men en stor lettelse og glæde samtidig, da det blev taget godt imod.	31-01-2015 22:17
33	Min familie har taget det positiv måske mere end mig selv	31-01-2015 21:09
34	I nogle tilfælde bliver man sat i bås. Så man er omhyggelig med hvem man taler med	31-01-2015 18:28
35	Det påvirkede mig faktisk ikke, om de vidste det eller ej. Jeg vidste bare, at jeg har været nød til at fortælle dem det før eller senere, fordi mine lidelser somme tider påvirker mine omgivelser.	31-01-2015 18:07
36	Jeg var rigtig bange for at føle mig belastende og til besvær	31-01-2015 17:49
37	Lidt en blanding.	31-01-2015 16:33
38	Jeg har svært ved at snakke om det, og synes ikke altid, det kommer andre ved.	31-01-2015 12:14
39	Da jeg fortalte min læge om min sygdom var jeg under 18 men ude af folkeskolen. DER VAR INGEN TILBUD TIL MIG, OG LÆGEN SENDTE MIG BARE HJEM. Det er hårdt at fortælle alt om hvor svært man har det til en fremmed, og så bare blive sendt hjem. Flere gange. To forskellige læger, en studievejledere og en ikke egnet skolepsykolog som ikke tog ansvar.	29-01-2015 14:59
40	Det afhæng af, hvem jeg fortalte det til - da jeg fortalte det til mine lærere på min højskole, hvor jeg gik for et halvt år siden, gjorde det mig glad og lettet, fordi de forstod mig og tog hensyn til mig. Det samme med mine nære veninder, der tog det rigtig godt. Da jeg fortalte det til mine forældre, som ikke forstod det, gjorde det mig ked af det. På samme måde blev jeg ked af det, når læger ikke troede på, at jeg havde det rigtig dårligt.	29-01-2015 11:54
41	Mange "tror ikke på" ADHD, og den veninde jeg har talt med depression om skulle bare overgå mig i at have det hårdt. Min psykiater er ikke til at tale med og den psykolog jeg gik hos lagde ud med at spørge om jeg havde pengene med.	29-01-2015 07:48
42	En blanding af lettelse og at det var, og stadig er, rigtig svært.	29-01-2015 00:33
43	Når man snakker med en der har samme sygdom hjælper det rigtig meget. Så føler man sig ikke så alene med problemerne man har pga sygdommen	28-01-2015 23:52
44	Meget forskelligt, så det kan man ikke sige med disse muligheder. Nogle gange hjalp det... Andre gange følte jeg mig mere ked af det, og jeg havde dårlig samvittighed over at pålægge andre min byrde	28-01-2015 23:27
45	Først blev jeg glad og lettet - senere kan jeg godt mærke at jeg har fortrudt det lidt, fordi jeg kan mærke at folk nogen gange tror det er dårlig undskyldning.	28-01-2015 22:26
46	Det har været svært at tale om det, men det har lettet. Dog fortryder jeg det en gang i mellem, da jeg syntes det er pinligt.	28-01-2015 20:37
47	Jeg er meget åben omkring min psykiske sygdom, da det gør det lettere for de omkringværende at forstå, hvem jeg er. Det skaber ikke nogle bestemte følelser, det er bare en naturlig ting for mig.	28-01-2015 20:23
48	Det kommer meget an på reaktionen til dem jeg har fortalt det til..	28-01-2015 19:53
49	føler ikke det er noget at skamme sig over og jeg fortæller det gladeligt til alle.	28-01-2015 19:45
50	Det var rart at kunne tale om hvordan jeg havde det. Men jeg vil ikke sige at det gjorde mig glad eller lettet	28-01-2015 17:55
51	Det har været meget forskelligt alt efter hvordan folk har reageret. Nogle har reageret negativt og nogle har reageret positivt - deraf de meget blandede svar.	28-01-2015 17:05

EN AF OS: Unge-undersøgelse

52	Det blev modtaget meget negativt af lederen på mit arbejde samt nogle familiemedlemmer. Studiekammerater, nogle undervisere samt nære venner var det rigtig rart at tale med.	28-01-2015 16:40
53	Det var rigtig svært i starten, fordi jeg følte folk ikke forstod eller tog det alvorligt. Min fornemmelse holdte stik, da jeg endelig gjorde det. Med tiden har de fleste dog lært at forstå og anerkende det. Det er generelt en lettelse at få tingene sagt, men det kan også føde en tvivl og usikkerhed på om man så bliver behandlet anderledes og måske fravalgt til visse ting, af den grund.	28-01-2015 16:39

Q15 Hvad har været den typiske reaktion, når du fortalte andre om din psykiske sygdom? (Vælg gerne flere svar)

Besvaret: 657 Sprunget over: 299

Svarvalg	Besvarelser
De blev glade for min åbenhed.	55,56% 365
De blev meget bevægede.	31,96% 210
De blev usikre og utilpasse ved situationen.	45,51% 299
Der blev pinlig tavshed.	15,68% 103
De forsøgte at komme hurtigt væk fra emnet.	18,42% 121
De fortalte om egne erfaringer og oplevelser.	50,84% 334
Jeg har ikke fortalt nogen om min psykiske sygdom.	2,13% 14
Ved ikke.	5,94% 39
Respondenter i alt: 657	

Nr.	Andet (angiv venligst)	Dato
1	Har kun meget sjældent oplevet at nogle ikke har kunnet takle det.	13-02-2015 18:35
2	Det fleste vidste ikke hvordan de skulle forholde sig til mig når jeg har fortalt mig at jeg har en psykisk sygdom. Mange har trukket sig fra mig. Mange har stillet kritiske spørgsmål som hverken er rart eller nødvendigt.	03-02-2015 15:07

EN AF OS: Unge-undersøgelse

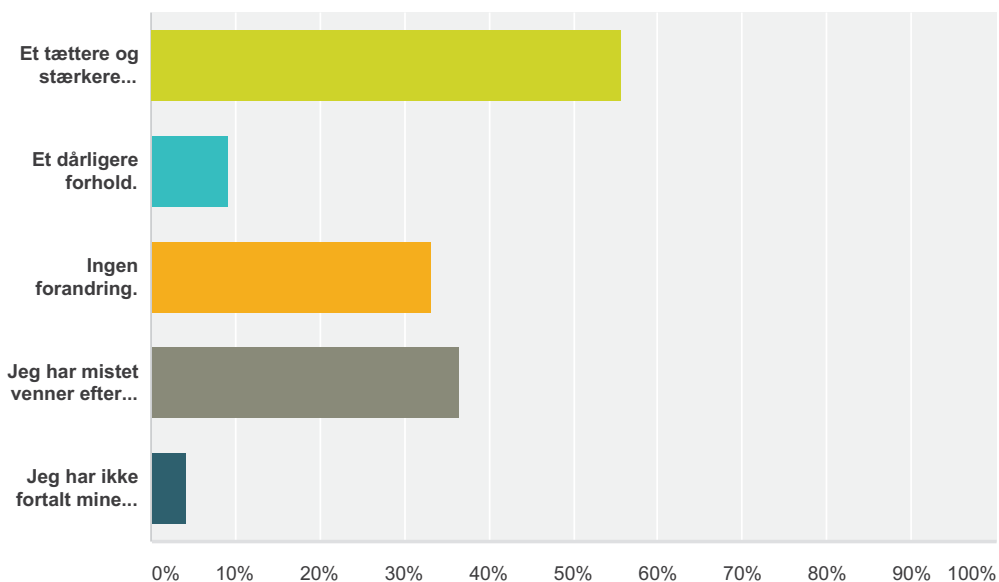
3	Min familie har haft svært ved at forstå hvad det vil sige at være deprimeret og angst	02-02-2015 22:45
4	Igen kommer det meget an på hvem.. Jeg har mødt mange reaktioner..	02-02-2015 22:35
5	Som sagt har jeg ikke selv fortalt folk om det, men folk kunne se det. Nu, da alle omkring mig efter ti års sygdom ved det, er de glade for at jeg ikke længere benægter det eller farer op hvis nogen siger noget om mad og vægt i mit nærvær (også selv om det slet ikke omhandler mig..).	02-02-2015 17:09
6	De har været overraskede over det jeg havde været igennem.	02-02-2015 15:42
7	Jeg har taget valget om altid at svare åbent hvis nogen spørger, men jeg tager ikke selv initiativ til en samtale med det emne.	02-02-2015 07:58
8	Generelt har jeg faktisk oplevet rigtig stor åbenhed, og folk har været rigtig nysgerrige, fordi de synes det er spændende. Eller vil prøve at tage hensyn til mig, hvilket jeg ikke synes er fedt, vil gerne bare behandles som alle andre. Bringer aldrig selv emnet op, så der aldrig folk, der springer hurtigt væk. Og faktisk er min oplevelse rigtig mange på min alder, har nogen psykiske problemer, de går at fumler med, så de glade for at høre, at der andre, der har det ligesom dem selv	02-02-2015 01:05
9	Har fortalt mig jeg skal tage mig sammen. Har sagt at de ikke tror på jeg er syg.	01-02-2015 23:20
10	Synes ikke jeg har fået en reaktion eller tilbagemelding.	01-02-2015 20:34
11	Kunne ikke tage det seriøst eller sætte sig ind i det	01-02-2015 20:02
12	De spurgte ind til det, eller tilbød at hjælpe med et eller andet.	01-02-2015 20:01
13	Mine tætte har ikke rigtig vidst hvad det var. Det "typiske" som folk har hørt om er depression og angst og spiseforstyrrelser. Når det er andre sygdomme som skizofreni, personlighedsforstyrrelser, bipolar osv, kan man godt se at de bliver mere tilbageholdende og sådan.. Ja lidt afvisende, og så mister de lidt interessen. Sådan jeg har oplevet det, det er nødvendigvis ikke sådan det har været for andre.	01-02-2015 18:09
14	Min mor var med da jeg fik stillet diagnosen og i min familie er der generelt åbenhed omkring psykisk sårbarhed, så her har det været nemt at snakke om siden jeg fik udpræget psykiske problemer i de tidlige teenageår	01-02-2015 13:52
15	Har haft mange dårlige reaktioner, hvor jeg direkte fik afvide at jeg ikke havde en psykisk sygdom og at det var noget jeg bildte mig ind.	01-02-2015 13:21
16	Som irriterer mig. Det er ikke altid det samme, og folk fjerner tit fokus og skifter det over på dem selv. De fortæller, at de har oplever nogle af de samme ting, men i mindre grader.	01-02-2015 12:45
17	Stillede spørgsmål til hvordan jeg oplevede min sygdom.	01-02-2015 11:46
18	Jeg har ofte oplevet at folk siger "jeg kan ikke forstå du har den diagnose, dem jeg kender med den diagnose... / det kan jeg slet ikke se" på flere af mine diagnoser. Jeg har oplevet at jeg skal stå og forsvare hvorfor jeg har den diagnose, og i forhold til min ADHD har jeg ikke tal på hvor mange gange jeg har fået at vide at, der er gået mode i den diagnose og at "alle jo har det efterhånden"	01-02-2015 09:54
19	De blev overraskede	31-01-2015 23:14
20	Meget forskellige reaktioner	31-01-2015 23:03
21	De blev overraskede, fordi de troede jeg havde det godt, og fandt ud af det bare var en facade der smilte, mens det indeni skreg om hjælp	31-01-2015 21:44
22	Mange af dem jeg omgås har selv psykisk sygdom.	31-01-2015 21:10
23	Folk vil gerne hjælpe	31-01-2015 19:22
24	De spørger meget ind til det.	31-01-2015 19:19
25	Det er MEGET forskelligt, men størstedelen, jeg fortæller til, reagerer positivt, og nogle fortæller om egne erfaringer, hvilket altid er en kæmpe lettelse, da det fjerner pinligheden med det samme.	31-01-2015 18:50
26	Folk reagerer som regel med spørgsmål, hvis ikke de kender til det. Ellers er det bare noget alla "oooh, well that explains a lot".	31-01-2015 18:08
27	De blev chokeret	31-01-2015 17:50
28	Folk ved typisk ikke hvordan de skal reagere.	31-01-2015 17:42
29	Overraskede	31-01-2015 16:33

EN AF OS: Unge-undersøgelse

30	Man får tit smidt i hovedet at man er samfunds nasser..	31-01-2015 15:22
31	De har taget det flot og sagt okay så tager vi den derfra	31-01-2015 13:52
32	Det er svært at huske.	31-01-2015 12:15
33	De prøvede at spørge ind til det og forstå det	30-01-2015 12:59
34	Syntes det var synd for en	29-01-2015 12:55
35	Nære veninder og lærere på højskole blev glade og fortalte om egne oplevelser. Forældre, bekendte og nogle læger troede ikke på mig og sagde, at jeg bare skulle tage mig sammen, fordi jeg altid tidligere har haft det godt og været glad og kunnet overskue både studie, studiejob, socialt liv osv. (Min diagnose var depression og angst)	29-01-2015 11:57
36	Det er forskelligt fra person til person og fra situation til situation. Nogle ved ikke hvordan de skal reagere og prøver derfor at komme ud af samtalen, mens andre gerne vil snakke og lytte.	29-01-2015 00:35
37	Igen... Meget blandet. Nogle blev kedede, nogle blev næsten vrede. Andre igen forstod det ikke.	28-01-2015 23:27
38	De andre forstod ikke hvad det gik ud på og ekskluderede mig fra fællesskabet	28-01-2015 22:48
39	Forstående, interesseret	28-01-2015 22:32
40	Hvis andre deler erfaringer og oplevelser, så er det lavt og helst uden at alt for mange høre det.	28-01-2015 22:27
41	Har ikke behov for at fortælle om det til andre, taler kun om det med dem der har været med fra starten. Ønsker ikke opmærksomhed på min sygdom; jeg er ikke min sygdom, jeg har den bare.	28-01-2015 20:07
42	folk er nysgerrige og vil gerne spørge ind når jeg har fortalt dem om det og fortalt at de endelig skal spørge. Vil hellere have spørgsmålene end at folk går og forestiller sig ting.	28-01-2015 19:46
43	Overraskede	28-01-2015 18:59
44	Der blev ikke talt så meget om det siden.	28-01-2015 18:53
45	De stillede spørgsmål.	28-01-2015 18:28
46	Meget forskelligt	28-01-2015 17:09
47	Igen, det har været meget afhængigt af hvem det har været jeg har fortalt det til. Nogle har været glade for åbenheden, og nogle har haft stor berøringsangst.	28-01-2015 17:06
48	Folk blev meget imponerede og anså mig for stærk.	28-01-2015 16:55
49	Enkelte, særlig de nærtstående, samt enkelte terapeuter har jeg følt negligerede det og/eller ikke forstod og bare var sådan "tag dig sammen" eller ikke ville tale om det.. men de fleste har faktisk været glade for det og det har fået andre ting selv at åbne op for nogen ting og givet et stærkere fællesskab fx i min klasse. til spørgsmål 14 vil jeg tilføje at de venner jeg har i dag, der er venskabet blevet stærkere, men der har været folk jeg har mistet undervejs, der ikke har kunne forholde sig til det.	28-01-2015 16:42
50	De stiller spørgsmål	28-01-2015 16:40

Q16 Hvad har det betydet for dine venskaber, at du har fortalt om din psykiske sygdom? (Vælg gerne flere svar)

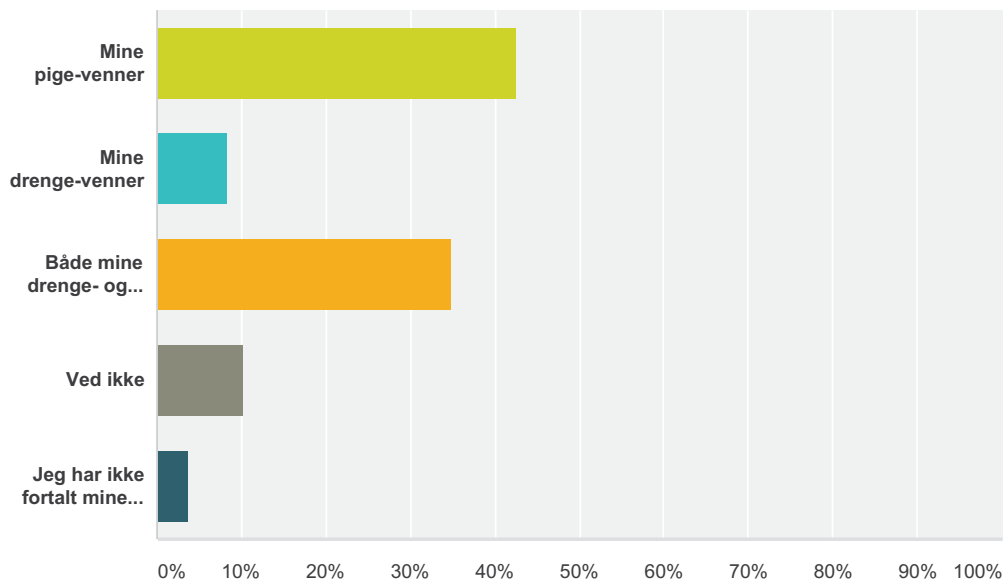
Besvaret: 656 Sprunget over: 300

Svarvalg	Besvarelser
Et tættere og stærkere forhold.	55,79% 366
Et dårligere forhold.	9,15% 60
Ingen forandring.	33,23% 218
Jeg har mistet venner efter at have fortalt om min psykiske sygdom.	36,59% 240
Jeg har ikke fortalt mine venner om min psykiske sygdom.	4,27% 28
Respondenter i alt: 656	

Q17 Hvem af dine venner er det nemmest at tale med om din psykiske sygdom?

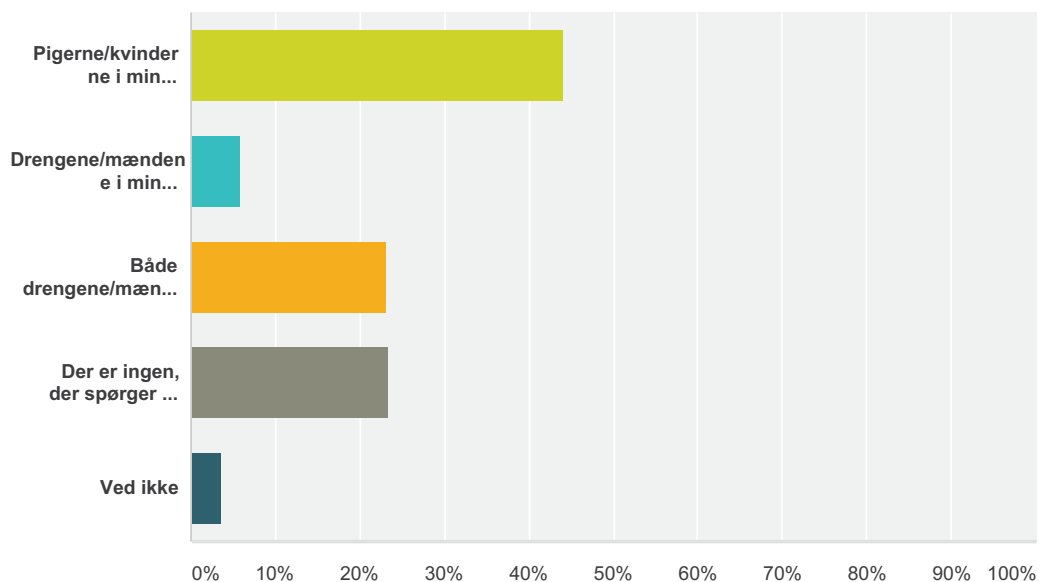
Besvaret: 656 Sprunget over: 300

Svarvalg	Besvarelser	Antal
Mine pige-venner	42,68%	280
Mine drenge-venner	8,38%	55
Både mine drenge- og pige-venner	34,91%	229
Ved ikke	10,21%	67
Jeg har ikke fortalt mine venner om min psykiske sygdom	3,81%	25
I alt		656

Q18 Hvem i din vennekreds er mest tilbøjelige til at spørge ind til, hvordan du har det psykisk?

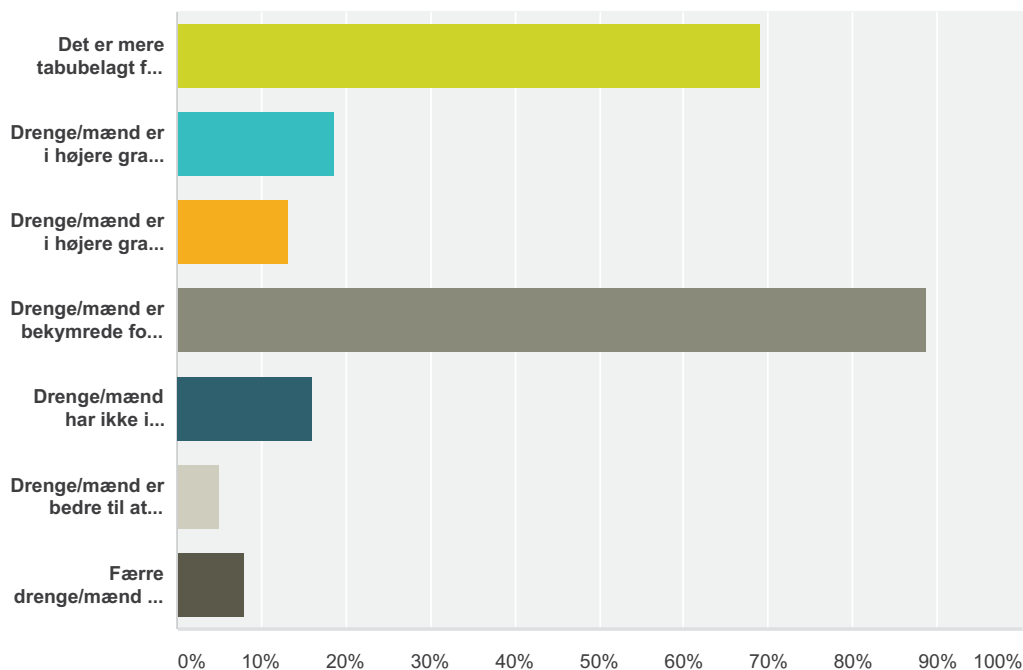
Besvaret: 653 Sprunget over: 303

Svarvalg	Besvarelser
Pigerne/kvinderne i min vennekreds	44,10% 288
Drengene/mændene i min vennekreds	5,82% 38
Både drengene/mændene og pigerne/kvinderne i min vennekreds	23,12% 151
Der er ingen, der spørger ind til, hvordan jeg har det psykisk	23,43% 153
Ved ikke	3,52% 23
I alt	653

Q19 Undersøgelser viser, at drenge/mænd generelt er mindre åbne om deres psykiske sygdomme end piger/kvinder. Hvorfor tror du, det er tilfældet? (Vælg gerne flere svar)

Besvaret: 649 Sprunget over: 307

Svarvalg	Besvarelser
Det er mere tabubelagt for drenge/mænd at have en psykisk sygdom end for piger/kvinder	69,18% 449
Drenge/mænd er i højere grad end piger/kvinder bekymrede for, at man kan miste sine venner	18,49% 120
Drenge/mænd er i højere grad end piger/kvinder bekymrede for, at det kan skade deres jobmuligheder	13,25% 86
Drenge/mænd er bekymrede for, at de vil blive opfattet som svage	88,75% 576
Drenge/mænd har ikke i samme grad som piger/kvinder brug for at tale om deres psykiske problemer	16,18% 105
Drenge/mænd er bedre til at leve med deres psykiske problemer end piger/kvinder	4,93% 32
Færre drenge/mænd end piger/kvinder rammes af psykiske lidelser	7,86% 51
Respondenter i alt: 649	

Nr.	Andet (angiv venligst)	Dato
1	det pga. alt det patriarchy pis og sexism.... drenge får besked om at det ik er mandigt at græde og vise svaghed fx og at drenge ikke græder hvilket er skadeligt fx... jeg er sgu for træt til det her mennesker er så dumme.... piger blir også invalideret og set ned på ekstremt meget.... og det er dårligt at blive kaldt for en tøs.... hvis det ik gir en del psykiske men bare det at være kvinde objektificeret, angst, sexualiseret, invalideret konstant ja så aner jeg sgu ik hvad gør... sorry er virkelig træt men vil bare gerne deltage ellers glemmer jeg det.	15-02-2015 23:09

EN AF OS: Unge-undersøgelse

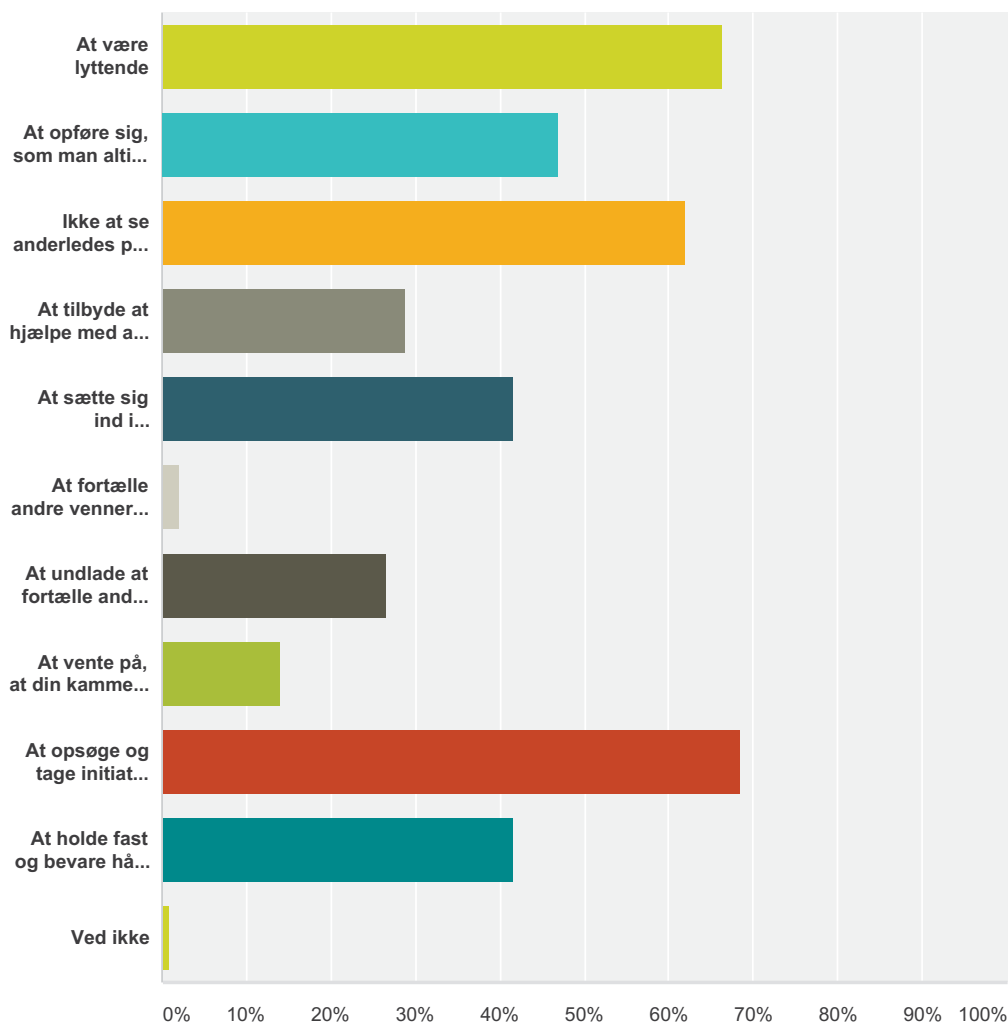
2	Når det kommer til sygdom - psykisk såvel som somatisk - viser studier, at cis-mænd har sjældnere går til læge og opsøger hjælp. Det skyldes er flere årsager. Blandt andet bekymring for, at blive opfattet som svage, men studier viser at der er mange flere årsager, f.eks. at mange cis-mænd tror ikke sygdommen er alvorlig og vil gå over af sig selv. Mange årsager, som der ikke står beskrevet i dette spørgeskema.	03-02-2015 15:12
3	Desværre lader det til at være sværere for mænd at være åbne om det. Men lige i forhold til anoreksi siger statistikkerne jo at forholdet er 1-10..	02-02-2015 17:12
4	Jeg tror fænomenet "Det skal løbes væk" passer godt på denne kategori.	02-02-2015 08:01
5	Drenge reagerer fysisk mens piger psykisk. Det er ikke for sjov, det stort set kun er mænd der sidder i fængslerne. Hvilket man ikke gør, hvis man er et velfungerende menneske. Mennesker reagerer forskelligt	02-02-2015 01:08
6	Tror vi mænd er gode til ikke at se i øjnene at vi har et prob. Ikke at vi ikke har brug for i lige så høj grad at snakke om problemer som kvinder, men mere det at der går lang tid før vi finder ud af at det er til egen fordel og gavn	01-02-2015 23:41
7	Det her er enormt stereotypisk generalisering af kønsroller og tror ikke der kan gives et svar på det, da det variere meget fra person og situation. Men historisk set var psykisk sygdom en kvinde sygdom og noget af denne opfattelse hænger måske ved.	01-02-2015 23:25
8	Jeg synes at jeres syn på køn i denne undersøgelse er dybt problematisk. Den binære kønsopfattelse og de stereotyper der er tillagt kønnene, tror jeg ikke skal angribes ved at fastlåse folk endnu mere i disse roller (eksempelvis kun have han og hun som svarmuligheder, når der bliver spurgt til køn). Jeg synes at I burde arbejde sammen med LGBT Danmark, LGBT Ungdom eller Normstormerne, så i bedre kan imødekomme minoriteter, kønsminoriteter og dobbeltminoriteter, som ofte ikke bliver tilgodeset indenfor psykiatrien. Samtidig bliver det sjældent italesat i LGBT-miljøer hvor mange mennesker med diagnoser der findes i de miljøer.	01-02-2015 22:58
9	ved ikke	01-02-2015 21:16
10	Jeg tror, måske at mænd ikke er lige så opmærksomme på deres følelser, og tit får afløb for følelser på en anden måde end kvinder. Vi kvinder reflektere generelt mere over vores liv og følelser.	01-02-2015 17:57
11	Mænd er bange for at blive behandlet som kvinder.	01-02-2015 13:24
12	Og måske fordi det ikke er emner drenge er lige så tilbøjelige til at snakke om end piger?	01-02-2015 12:46
13	Piger/kvinder er mere åbne omkring følelser og er vant til at tale om nogle mere personlige ting.	01-02-2015 11:49
14	Jeg tror, at det er en kulturel ting. Mange drenge bliver fra de er små lært, at drenge ikke grader, at de ikke skal være sådan nogle piger, når de prøver at snakke om følelser, hvilket kan give store problemer senere.	01-02-2015 09:19
15	ved ikke	31-01-2015 22:16
16	Jeg har en kæreste, som lider af ADHD. Han snakker sjældent om det, hverken med mig eller bare andre generelt, og jeg tror simpelthen det er fordi, det ligger i urmennesket, at mænd skal holde sig stærke. Men jeg får ham som regel til at snakke, hvis noget går ham på, og han egentlig ikke vidste at han havde brug for at få det ud.	31-01-2015 18:09
17	Fordi for nogle drenge/mænd er det ikke lige så naturligt at udtrykke og kunne udtrykke følelser som for kvinder	31-01-2015 17:52
18	Også nr. 3, jeg tror bare drenge selvfølgelig har lige så meget brug for at tale om det. De kan måske bare ikke erkende det.	31-01-2015 17:44
19	Det er umaskulint at være skrøbelig, og det går ud over evnen til at kunne tale om psykiske lidelser	31-01-2015 13:06
20	Jeg ved det virkelig ikke. Min opfattelse er, at drenge kan være mere ligefremme og ikke lægge ting imellem. Så det hænger ikke rigtig sammen med, at de kan have sværere ved at snakke om psykiske sygdomme end piger.	31-01-2015 12:18
21	Det er "umandigt" ikke at kunne klare alt selv	31-01-2015 11:56
22	Man skal vælge en af jeres svarmuligheder, også selvom man ikke synes de passer.	29-01-2015 15:02

EN AF OS: Unge-undersøgelse

23	<p>Det har noget at gøre med at vi lever i et patriarkalsk samfund, hvor kvinder stadig bliver set som svagere, mere følelseladte (modsat logiske) og lignende. Det plus at der er så meget stigma og misforståelser omkring psykiske sygdomme (de kan bare tage sig sammen, de er svage etc.) og at man tidligere mente at det primært (hvis ikke kun) var kvinder, der fik det. Det er derfor svært for mænd at snakke om det, da de bliver set som svage og de skal bare tage sig sammen. Det er i forvejen svært for folk uanset køn at snakke om psykiske sygdomme. Ved sådanne ting som depression er det ofte sværere for mænd at tale om det, men for ADHD er der utrolig mange piger, der er udiagnosticeret idet de ofte er anderledes med det (der er flere typer, men mange tror at ADHD betyder at man konstant render rundt og larmer) og forskning (nok ikke det rigtige ord) af det har primært været med hvide drenge, hvilket er et problem. Det samme med autisme (jeg ved godt at de er lidelser og ikke sygdomme).</p>	29-01-2015 13:06
24	<p>Jeg tror det er svært for drenge/mænd at sætte ord på, hvad de føler. Fordi de har svært ved at sætte ord på det, tror jeg også de får svært ved helt at forstå, hvordan de selv har det. Og så er det bare nemmest at tie stille.</p>	29-01-2015 11:02
25	<p>Generelt tror jeg der er en tendens til at vi kvinder har nemmere ved at snakke om alt hvad der har med følelser at gøre end mænd. Dette tror jeg både er fordi at kvinder elsker at snakke, men også fordi vi har et større behov for at give såvel som for at ville modtage omsorg af vores venner og lig.</p>	28-01-2015 22:49
26	<p>Måske er det ikke fordi drengene er for lidt åbne, måske er det fordi at mange kvinder er FOR åbne og har behov for at hele verden ved hvor synd det er for dem. Mænd er fysisk stærkere end kvinder og har en bedre udholdenhed. måske det hænger sammen. Mænd lider i stilhed.</p>	28-01-2015 20:11
27	<p>Drenge klager ikke lige så meget over deres problemer. Bruger hellere tid på at løse det end at pive over det</p>	28-01-2015 19:02
28	<p>De tror ikke de har behov for at snakke om det.</p>	28-01-2015 17:08
29	<p>Jeg tror det handler meget om at mænd og drenge føler de skal leve op til at være maskuline, og vores ide om hvordan man er "en rigtig mand" indbefatter ikke rigtig psykisk sygdom. Så mænd lader måske være med at fortælle om det, fordi de så tror folk vil synes de ikke er maskuline nok.</p>	28-01-2015 17:08

Q20 Hvad er dit bedste råd til unge, der har en kammerat med en psykisk sygdom? (Vælg max tre svar)

Besvaret: 647 Sprunget over: 309

Svarvalg	Besvarelser
At være lyttende	66,46% 430
At opføre sig, som man altid har gjort	46,99% 304
Ikke at se anderledes på din kammerat	61,98% 401
At tilbyde at hjælpe med at skaffe professionel hjælp	28,90% 187
At sætte sig ind i sygdommens symptomer	41,58% 269
At fortælle andre venner, at din kammerat lider af en psykisk sygdom	2,01% 13
At undlade at fortælle andre venner, at din kammerat lider af en psykisk sygdom	26,43% 171

EN AF OS: Unge-undersøgelse

At vente på, at din kammerat selv tager initiativ til at tale om sygdommen	13,91%	90
At opsøge og tage initiativ til at tale med din kammerat, når du fornemmer, at der er et behov	68,47%	443
At holde fast og bevare håbet om, at din kammerat kan komme sig	41,58%	269
Ved ikke	0,77%	5
Respondenter i alt: 647		